

Hallontankar

Augusti 2025. Maria begravdes för ett år sedan. Nu står jag i hallonsnåren vid skogsbrynet och bärgirigheten är påtaglig, jag går in i huset och hämtar nya kärl. Fåglar och brännässlor påminner mig emellanåt om att även de närvarar i den fuktiga värmen som gör oss alla en smula loja. Tidigare idag räddade jag en fjäril, påfågelöga, från dassförmaket. Den satt därefter länge på min hand och tvättade sig; jag fick studera dess magnifika prakt och pratade med den som man gör med någon man tycker om. När den till sist flög iväg tänkte jag med viss sorgsenhet att om fler tog sig tid att prata med fjärilar skulle det inte krigas så förbannat. Så enkelt kan det vara. Något senare hittade jag en ovanligt stor snäcka på en presenning jag skulle vika ihop. Försiktigt knackade jag på skalet för att få den att röra på sig. Efter en stund började den lilla kroppen kränga, den tömde tarmen och kröp sedan upp på mitt finger. Jag lät den slinka ned i gräset vid en ung gran.

Det åskar i väst, men jag gissar att det drar förbi utan regn. De senaste veckorna har det blixtrat mer än det gjort på många år. Huset har skakat, jag med. I en grannby brann ett sedan länge nedlagt mejeri, men blixten hade nog inget med den saken att göra. Vid släckningsarbetet upptäcktes en illegal cigarettfabrik i källaren, värden för många miljoner stod i lågor och ett antal fria entreprenörer sitter häktade, bland annat en granne. I fjol ville han köpa min skog för att få fälla den. "Här avverkas utan pardon", skulle man kunna travestera Gläns över sjö och strand, men jag skyddar träden med livet som insats om det skulle krävas. En annan grannby blev torrlagd av vattenglada bönder. I min egen by har det inte hänt särskilt mycket och det tycker nog både jag, fåglarna, brännässlorna, fjärilen och snäckan är lika bra. Harmoni infinner sig lättast i det jämna flödet.

Sommarens musik i urval: första Grateful Dead, andra H.P. Lovecraft, andra Moby Grape, "Cheap Thrills", Savage Resurrection, The Other Half (den på Acta). Det blir så under den här årstiden, jag landar i mina gamla, eviga favoriter, de som varit med mig sedan tonåren. En av dessa har jag än så länge hållit på för att spela under någon särskilt vacker kväll: första It's A Beautiful Day. Omslaget så fulländat i sin samklang med musiken och alla mina minnen som bor i låtarna. Igår natt, vid halvtretiden, fick jag plötsligt ett oerhört behov av att lyssna på "Evolution" med Yama and the Karma Dusters: "We've cut down the forest / And we've poisoned the streams / And we've covered the hillsides / With billboards and schemes". Man hör den och vill sedan kasta sig in i revolutionen, men inser snart att den inte längre pågår. Någon gång under den sena våren 2000 hade vi en klassåterförening, tio år efter att vi gått ut nian. Maria bodde i kollektiv i Göteborg, hade lärt känna trummisen i Älgarnas trädgård. Hon sade till mig, apropå musik, att "Du hade rätt hela tiden!" Jag vet, svarade jag och mindes hur mina kassetband med psykedeliska utflykter under högstadiet fick tampas med kamraternas favoriter: Jefferson Airplane versus White Lion.

Jag läser en recension av en nyligen utgiven diktsamling, där poeten beskriver hur hon trimmar såväl lösögonfransar som könshår med samma nagelsax. Själv skriver jag mest dikter om hur jag älskade mina får. Nu går jag här i de före detta hagarna och pratar fortfarande med flickorna. Somligt och somliga vill man hålla kvar, aldrig tappa taget om. Vad gäller nagelsaxar klipper jag ibland överkanten på mustaschen med en sådan, men den handlingen har ännu inte letat sig in i min poesi. När jag tänker på det har jag nog aldrig skrivit om en fårsax heller, men det känns nära förestående, liksom en skildring av fårens ystra språng ned från klippbänken, hur kamraterna kom emot och nosade och buffade med nyvunnet intresse. Ibland slant jag och saxen skar genom deras tunna hud, smärtan för dem tycktes vara av mycket tillfällig art, medan den för mig värkte under resten av klippningen. Värmen i ullen, de mjuka kinderna, den speciella doften i pannan. Det är poesi i sig självt, en existensens lyrik.

Ute vid havet står soptunnorna fyllda med matrester, som åtlar för björnarna. Några finns trots allt

kvar. En av dem tar för sig, människor drabbas av okunskapens panik, ringer polisen. Polisen skjuter björnen. Om sådant har jag skrivit dikt, men det lindrar inte min vrede när det händer på nytt, gång efter annan. Värderades faror efter farlighet: Polis beslagtogs bil, sköt föraren.

Sommarens litteratur i urval: Wendell Berry, Allen Ginsberg, Harriet Hjorth, Ulf Lundell, Thomas Tidholm. Deribs Buddy Longway, Gudmund Fahléns Kyrkbyn Lövånger. I sistnämnda skymtar Maria bakom ett foto av en annan kompis morfar. Pappa nämns på ett par sidor. Noterbart också hur vackert det var inne i samhället en gång, innan den nya rätlinjiga tiden monterade ned allt ickekvadratisk.

Och över allt svävar förstås Gary Snyder, som en bokstävernas mostvarighet till San Francisco-banden: med mig i det mesta. Jag får inte nog av vare sig hans Axe Handles eller Deads Aoxomoxoa. Jag läser Snyder när vintern begravt gården i snö och när sommarvärmen jagat min katt in bland lönnarnas skuggor. Är det lite svalare ligger han istället i mitt knä och när jag läser några särskilt fina rader - "I gaze through the trees and / see different birds, / different leaves, / with each bow." - högt för honom tittar han upp i den sorts samförstånd som bara kan råda mellan en förnöjd sensommarkatt och hans av vedhuggning utmattade husse.

Hallonen faller nästan av sig själva ned i handen. Imorgon fortsätter vi med lieslåttern på myrarna, men när jag kommer hem igen ska jag plocka några liter åt mamma också. Varje hallon ett tack för allt jag aldrig kan återgälda.

Jens Unosson